

Pau, força i joia

written by Pere Segura | 16 de setembre de 2021

De jove vaig conèixer la Comunitat de la Borie Noble. Formada per famílies i gent amb compromís amb la no-violència i amb l'esperit de vida comunitària.

Em va cridar l'atenció com esmentaven un especial lema, *Pau, força i joia*.

Imagino que la vida col·lectiva d'un poble com el català precisa convivència, comunicació, participació. Un cert regust d'esperit comunitari. I diem que cal arribar a la independència per un camí no violent.

Si considerem el lema esmentat, ens podem preguntar si és escaient en el nostre moment.

La pau no pot correspondre a un pacte qualsevol. Deu demanar un reconeixement de la identitat de les parts i dels drets inalienables de cada part. Tot sotmetiment i subordinació han de quedar exclosos en «fer les paus».

La força, la fermesa del convenciment, de la veritat, del reconeixement de l'altre, d'una fonda justícia, són aspectes ineludibles en el camí de la independència. Que vol dir ser un mateix i ser amb els altres. Cap dependència miserable.

I la joia és possible. Possible en aquest moment. Necessària.

Vivim un moment en què trobem mesquineses de política de curta volada. Un moment que l'immediat ens empresona fàcilment.

Tanmateix la serenitat, la sensatesa, l'esperança en el que té sentit, la voluntat d'aprendre, fins i tot dels errors, són dignes de ser conreades. I ens cal unir-nos com a poble.

Portem ben dins un himne, el Cant de Joia:

*Joia que ets dels déus,
guspira generada dalt del cel,
vent de foc el pit respira
sota els plecs del teu sant vel.
Si ajuntar-se els cors demanen
que un mal vent va separant,
tots els homes s'agermanen
on tes ales van tocant...*

CANT DE JOIA

Poesia de [Schiller](#), Traducció de Joan Maragall.

IX SIMFONIA DE BEETHOVEN...

Himne d'Europa

<https://www.youtube.com/watch?v=CfbfoPdtlUk>